

109. En bygdens tärna sjutton år

1. En bygdens tärna sjutton år,
så blomstrande och skön,
förnäma sprättars anbud får
men hör ej deras bön
De locka henne ej -
När hundra sucka: "Bliv min brud!",
hon svarar hundra nej

2. Hon är så god, hon ömt och gott
om alla människor tror
Och hennes hjärta klappar blott
av kärlek till sin mor
Att lydig, kärleksfull och from
förljuva hennes lopp -
Se där dess glans och rikedom,
dess ära och dess hopp

3. Kom så en yngling, känslfull,
förutan gods och gull,
och sade; "Vill du bli min brud
förutan guld och skrud?
Jag vill bli sonen åt din mor,
om du mig håller kär
Min hydda är ej grann, ej stor,
men vänner trivas där

4. Och flickans kind i purpurbrand
sitt blyga ja har sagt
Och gossens hand i flickans hand
har modern redan lagt
Nu sjunger han i fridfullt tjäll,
med moder och sin brud:
"Den dygdige har lycka nog
förutan guld och skrud"